

minut v cerkev. Tudi drugače, če nas kdaj vede naša pot mimo cerkve, vstopimo in počastimo Jezusa. Sveti Stanislav, sveti Alojzij in drugi svetniki so znali izrabiti vsako priliko, da so se poklonili Jezusu.

Ako bi nam bilo kak dan res težko obiskati Boga, in bi nas lenoba ali druge skušnjave odvajale od njega, tedaj pomislimo na naše ljube patrone: svete tri kralje. Pomislimo, kako so oni premagali vse težave. Prosimo jih, naj nam s pogumom pomagajo. V družbi teh svetih patronov obiščimo Jezusa vsak dan, pa prav lepo in pobožno!

Otroci božji, še nekaj! Z novim letom treba tudi obnoviti naročnino na »Angelčka«. Samo po sebi se razume, da mu ostanete tudi v novem letu zvesti; skrbite pa, da mu pridobite še novih naročnikov. Pa molite tudi, da ta listič Bog blagoslovi, da bo vedno lepši in vedno bolj razširjen med slovenskimi otroki. Vsak vas naj v ta namen daruje eno sveto mašo ali eno sveto obhajilo!

Dragi otroci! Še enkrat vam voščim srečno novo leto. Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

† Tonče Horžen.

Iz Cerkelj na Dolenjskem.

Kar verjeti ni bilo mogoče, ko smo zvedeli dne 12. sept. 1924, da so šli gospod župnik previdet Tončeta Horžena na Češnjicah. »Kaj pa mu vendar je?« Nihče ni vedel prav povedati, kaj mu je; tu-

di zdravnik ne. Dobro uro potem, ko so se gospod župnik vrnili od bolnička, se je že pripeljal nekdo s kolesom povedat, da je Tonče umrl. Peljal se je potem ta kolesar še naprej, da obrne očeta, ki je peljal spet zdravnika k bolniku.

Edini sin je bil Tonček; imel je pa eno sestrico, ki je bila prav tako veselje svojih dobrih staršev kot Tonče. Kar je pa najbolj čudno, je pa to-le: Tonče in njegova sestra Mica sta silno ljubila svoje starše. Pa kakor sta starše zelo ljubila, sta se tudi sama imela neizrečeno rada. Nikdar se nista skregala, nikdar se ravsala med seboj, kot to radi delajo otroci. Če sta prišla vsak zase odkoderkoli, je bilo prvo vprašanje: »Ata, mama, kje je pa Tonče — ata, mama, kje je pa Mica?«

Tonče je umrl. Sestri je bilo pa tako hudo, da je še mrtvega stiskala za roke in se poslavljalala od njega. A točno teden dni potem, ko so odnesli Tončeta iz hiše, je tudi ona umrla. Nalezla je zavratno bolezen.

Oba otroka sta bila v Marijinem vrtcu. Svete zakramente sta prejemale vsak mesec. V šoli in v cerkvi ju je bilo videti redno. Vedno pa je bilo njuno obnašanje prav lepo.

Tončetovo sliko prinašamo vsem na vpogled. On s svojo ljubo sestrico že uživa večno veselje v nebesih pri božji materi Mariji.

Kakó ti zdaj mirno spiš
sredi jesenskih rož!
Oj prosí za nas pri Bogu —
ali boš, ali boš?

Uganke.

Trikrat dvakrat, dvakrat nobenkrat, vsak dan enkrat.
Kaj je to, (Sv. maša.)

Kdaj dobi staro drevo zadnjo luknjo?
(Kadar gre v peč.)

Kateri človek je najprijaznejši?
(Berač, ker vsakega nagovori.)

Trije so skup, pa eden ujeda druga dva, da ju končá,
in nazadnje še samega sebe. Kdo je to?

(Luc, vosek in steni.)

Kateri sluga sedi s klobukom na glavi pred svojim
gospodom? (Voznik.)

Kaj vidiš samo enkrat v minuti, dvakrat v trenutku
in enkrat v večnosti? (Črko t.)